

Niels Julius Poulsen fortæller.

Da jeg blev gift i 1908, købte jeg en mindre ejendom i Brandstrup, men vi flyttede snart til Ørum på Djursland. Det var imidlertid ikke så gode tider for landbruget, og da der blev mulighed for at få en lille forretning i Skjoldlev, slog jeg til og satte mig ned som træskomand, og min kone gik ud som kogekone, når der var gilde i omegnen.

Det gik helt godt. Træsko og træskostøvler var det almindelige fodtøj dengang; man kendte ikke andet, og det var godt, varmt vinterfodtøj. Jeg har lavet mange træsko. Jeg har såmænd også lavet træsko til Morten Korch; det var mest hans kone, Sofie, som brugte træsko. De holdt sommerferie på en gård i Skjoldlev, og så kom Morten Korch og hentede træskoene. Han sad da her i værkstedet og snakkede med mig; han holdt meget af at få en hyggelig passiar, og det havde jeg heller ikke noget imod.

Jeg har da også været interesseret i politik, men aldrig aktiv politiker; nu betyder politik ikke så meget i hverdagen; tonen er mere afslappet, og man er optaget af andre ting.

Når jeg tænker tilbage til min barndom, er det efterhånden også et langt spand af år, og meget er forandret, siden jeg gik i den lille Brandstrup skole, hvor lærer Kragh residerede; det var i 90'erne. Der var kun to klasser, og det hele var ikke så forjaget. Degnen, som vi sagde, havde tid til at ryge på den lange pibe, medens han underviste, og hvis vi var uopmærksomme, fik vi et dask af den; det kunne godt snerte. Vi var ikke så mange i skolen, men vi drenge kunne jo somme tider finde på kunster; sådan har det nok altid været.

Det er mange år siden, jeg mistede min kone; hun døde lige efter krigen. Siden har jeg boet hos min ældste søn og svigerdatter her i Geding, og jeg har kun eet ønske: et godt helbred.

Niels Julius Poulsen.

PS. Dette sidste ønske blev dog ikke helt opfyldt, idet Niels Julius de sidste år led af en svær sygdom, og da døden kom, kom den som en befrielse.